

Arrest

nr. 62 901 van 9 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 april 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. BERGMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing inzake verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense afkomst te zijn, geboren op 13 november 1958 te Masis. U woonde samen met uw echtgenote P.K. (...) (O.V. X) en uw kinderen G (...), (...) en T (...) in Masis. U werkte tot aan uw vertrek in een bouwfirma.

U diende op 4 december 2000 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U haalde toen aan dat u problemen kende met de zoon van de burgemeester en zijn handlangers. De zoon van de burgemeester zat in de klas waaraan uw vrouw les gaf en misdroeg zich, waarop u hem hierover had aangesproken, hetgeen hij echter niet had kunnen verkroppen. U diende hierop tevergeefs klacht in bij uw autoriteiten. Op 13 december 2000 werd uw asielaanvraag echter afgewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 15 december 2000 heeft u hiertegen een dringend beroep ingediend,

dat op 19 maart 2001 werd verworpen door het Commissariaat-generaal. Hierop heeft u een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State. Op 19 februari 2003 werd dit beroep verworpen. U keerde vrijwillig terug naar Armenië op 21 juni of juli 2004, met de hulp van Caritas. U kende nadien geen persoonlijke problemen in Armenië. Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië een tweede keer hebt verlaten omwille van volgende redenen. In de zomer van 2008 werkte uw vrouw in een verblijfscentrum voor kinderen in Sevan. Uw vrouw was getuige van een aanranding door één van de mannelijke leerkrachten. Zij meldde dit aan de directeur, waarna de politie er werd bijgehaald. Uw vrouw diende 2 keer voor de rechtbank te getuigen tegen haar collega. De jongeman werd in 2008 door de rechtbank van Ghegarkoenik veroordeeld tot 8 jaar gevangenisstraf. Rond 5 oktober 2010 kwamen 3 onbekende mannen naar uw huis. Uw vrouw was samen thuis met uw zoon. U was aan het werk en uw dochters verbleven bij uw ouders in Marmarashen. Uw zoon werd naar een andere kamer gebracht en uw vrouw werd meegenomen naar de badkamer. Daar werd zij aangerand. De mannen maakten uw vrouw duidelijk dat het als wraak was voor haar collega. U kwam deze feiten pas nadien te weten, toen uw vrouw u hierover vertelde. De mannen dreigden uw zoon te vermoorden. Uw vrouw kreeg daarnaast dreigtelefoons, waarin ze dreigden dat alles erger zou worden als jullie naar de politie zouden gaan. Uw vrouw ging nadien terug aan het werk in de school. U, uw vrouw en uw minderjarige zoon Gegam verlieten Armenië uiteindelijk op 25 december 2010, met het vliegtuig van de luchthaven Zvartnots in Jerevan. Jullie reisden met jullie eigen paspoorten, via Tsjechië, naar Parijs. Jullie verbleven tot 6 januari 2011 in Parijs bij kennissen van de personen die jullie geholpen hebben, waarna jullie naar België reisden per auto. Op 6 januari 2011 dienden u en uw echtgenote P.K. (...) (O.V.5.049.127) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uw 2 meerderjarige dochters, Lusine en Tatevig, verblijven momenteel in Armenië bij uw ouders. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties uw rijbewijs, uw militair boekje en uw huwelijksakte voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw tweede asielaanvraag baseert op dezelfde vluchtmotieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenote P.K. (...) (O.V.5.049.127) en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt (CGVS p. 12). Uw vrouw verklaarde hieromtrent dat u na uw terugkeer in 2004 geen enkel probleem kende in Armenië (CGVS Pogosyan Karine, p.23). In het kader van haar asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenote is genomen, dient verwezen te worden naar haar beslissing die zich in het administratieve dossier bevindt.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, met name uw rijbewijs, uw huwelijksakte en uw militair boekje, kunnen deze conclusie niet wijzigen, gezien zij louter persoonsgegevens bevatten, die in deze beslissing niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De tweede bestreden beslissing inzake verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn van Armeense afkomst, geboren op 2 februari 1963 te Jerevan. U woonde samen met uw echtgenoot B.H.(...) O.V.5.049.127) en uw kinderen G (...), L (...) en T (...) in Masis. U werkte tot enkele dagen voor uw vertrek als leerkracht in een school te Masis.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van volgende redenen. Sinds de dood van uw vader in 1996 hebt u problemen met uw zenuwen. In juli 2008 werkte u als leerkracht in een kinderopvangcentrum in Sevan. Midden juli 2008 kwam u te weten dat een mannelijke collega/toezichter een minderjarig meisje had misbruikt. U hebt dit gemeld aan de directeur van het centrum. De directeur bracht de politie op de hoogte van de feiten. U diende 2 maal te getuigen voor de rechtbank van Ghegarkoenik. Uw collega werd door de rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar. In september 2010 kreeg u 2 telefoontjes waarin u door een onbekende mannelijke stem werd bedreigd. U nam deze telefoontjes niet serieus. Begin oktober 2010 kwamen 3 onbekende

mannen naar uw huis. U was thuis samen met uw zoon. Uw man en uw dochters waren in Marmarashen bij uw schoonouders. Uw zoon werd naar een andere kamer meegenomen en u ging met 2 mannen naar de badkamer. De drie mannen hebben u aangerand. Nadien dreigden ze dat als u naar de politie zou gaan, uw zoon iets ergs zou overkomen. Ze vertelden dat u een verrader was en dat u dit verdiende. U vermoedde dat zij familieleden van uw collega waren. U vertelde uw echtgenoot ongeveer 10 à 12 dagen nadien wat er met u gebeurd was. U vertelde niemand anders over de feiten omdat u zich schaamde. U heeft zich bij een dokter laten controleren voor uw zenuwen. 15 à 20 dagen na de feiten kreeg u nogmaals een dreigtelefoon van een onbekende mannelijke stem. Nadien werd u door de directeur opgeroepen om terug te komen werken in de school. Tijdens de les werd u door leerlingen uitgelachen. U vermoedt dat zij op de hoogte waren van de feiten. U, uw man en uw minderjarige zoon Gegam verlieten Armenië uiteindelijk op 25 december 2010 met het vliegtuig van de luchthaven Zvartnots in Jerevan. Jullie reisden met jullie eigen paspoorten, via Tsjechië, naar Parijs. Jullie verbleven tot 6 januari 2011 in Parijs bij kennissen van de personen die jullie geholpen hebben, waarna jullie naar België reisden per auto. Op 6 januari 2011 dienden u en uw echtgenoot B.H. (...) (O.V.5.049.127) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uw 2 meerderjarige dochters, Lusine en Tatevig, verblijven momenteel in Armenië bij uw schoonouders.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties uw militair boekje, uw diploma, een attest over het volgen van avondschool, het schoolkrantje van uw school en documenten inzake medische onderzoeken uit 2002 voor.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Armenië problemen kende omwille van uw ras, nationaliteit, godsdienstige overtuiging, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u omwille van één van deze criteria niet op bescherming zou hebben kunnen rekenen in uw land. Uit uw verklaringen blijkt wel dat u uw land hebt verlaten omwille van de problemen die u kende met de familieleden van een collega van het kinderopvangcentrum waar u in juli 2008 werkte. Mede door uw getuigenis werd deze collega veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar. Hierdoor werd u bedreigd en aangerand door familieleden van deze persoon. Bovenstaande feiten zijn van gemeenrechtelijke aard. Bijgevolg dient bekeken te worden of u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent de problemen die u in Armenië zou gekend hebben aannemelijk te maken. Zo leverde u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs van de door u aangehaalde problemen met de familie van uw collega. Zo legde u geen enkel document neer betreffende de gebeurtenissen in juli 2008 en de daaropvolgende rechtszaak in oktober 2008, waarbij uw collega werd veroordeeld tot 8 jaar gevangenisstraf (CGVS p.18; CGVS B.H. (...), p.14). Nochtans liggen deze gebeurtenissen aan de basis van uw problemen. Aangezien het hier een jongeman van een rijke familie betrof, zou men redelijkerwijze kunnen verwachten dat hierover iets verschenen zou zijn (CGVS p.18). U legde evenmin enig bewijs voor omtrent de invloedrijke familie van uw collega (CGVS p.18, p.22; CGVS B.H. (...), p.17). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u na de feiten in oktober 2010 medische hulp hebt gezocht voor de gezondheidsproblemen met uw zenuwen, maar u kon hier evenmin enig bewijs van voorleggen (CGVS p.22). Hierbij kan worden opgemerkt dat zowel u als uw echtgenoot zelf aangaven dat jullie op dit moment niet in het bezit zijn van enig bewijs van de door jullie verklaarde problemen (CGVS p.10, p.18; CGVS B.H. (...), p.9). Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoek(st)er worden verwacht dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijzen aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u slechts weinig concrete informatie kon verschaffen over essentiële onderdelen van uw asielrelaas. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u slechts weinig informatie kon geven omtrent uw collega Artur en zijn familie. Hoewel u twee keer tegen hem heeft moeten getuigen voor de rechtbank, bleek u tijdens uw gehoor niet in staat te zijn zijn familienaam op te geven (CGVS p.15). Hierbij kan worden opgemerkt dat uw man geen enkele informatie kon weergeven omtrent deze persoon, noch omtrent zijn familieleden (CGVS B.H. (...), p.13, p.18). U had via Artur zelf vernomen dat hij een rijke familie had, met connecties bij de autoriteiten (CGVS p.18). U noch uw man konden hieromtrent echter meer informatie verschaffen (CGVS p.18; CGVS B.H. (...), p.15). Bovendien weten u noch uw man in welke gevangenis Artur zich momenteel bevindt (CGVS p.17; CGVS B.H. (...), p.13). Daarnaast werd u concreet gevraagd wie de 3 belagers waren die uw huis binnenkwamen en u aanrandden. Hierop bleven u en uw man het antwoord schuldig (CGVS p.20; CGVS B.H. (...), p.14). U vermoedde dat dit familieleden betrof van uw collega, maar kan dit vermoeden met geen enkel document staven noch op enigerlei andere wijze hard maken (CGVS p.20). U verklaarde eveneens dat u dreigtelefoons kreeg, maar kon hierbij evenmin aangeven wie u concreet

bedreigde (CGVS p.19). Hierbij gaf u enerzijds aan dat u de dreigtelefoons in september 2010 niet serieus nam en dat het anderzijds inzake de dreigtelefoons van eind oktober 2010 voor u niet interessant was om te weten te komen wie dat waren (CGVS p.19, p.23). Uw geringe kennis en uw gebrek aan interesse over elementen die de kern van uw asielrelaas uitmaken, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Het is in ditzelfde verband opmerkelijk dat u, hoewel u verklaarde uw Armeens paspoort gedurende de volledige reis naar België zelf in handen te hebben gehad (CGVS p.11; CGVS B.H. (...), p.10), niet wist door welk land u een visum werd uitgereikt voor uw reis naar België (CGVS p.8-9, p.11; CGVS B.H. (...), p.8, p.10). Bovendien kan hierbij worden opgemerkt dat u uw Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, waarvan u weliswaar verklaarde dat u deze bij aankomst in Parijs diende af te geven, niet voorlegde aan de Belgische asielinstanties (CGVS p.7; CGVS B.H. (...), p.7). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u gegevens over het door u verkregen visum, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, probeert achter te houden en komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder in het gedrang.

Verder dient opgemerkt te worden dat het niet aannemelijk is dat u naar aanleiding van de problemen die u in Armenië zou hebben gekend, geen enkele poging zou hebben gedaan om bescherming te zoeken in uw land. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u niet uw problemen te melden bij uw autoriteiten (CGVS p. 19, p.22; CGVS B.H. (...), p.17) of hulp te vragen aan de politiediensten (CGVS p.23; CGVS B.H. (...), p.18). U verklaarde hierbij dat u bang was omdat uw belagers ermee dreigden dat als u klacht zou indienen bij de politie, het nog veel erger zou kunnen worden (CGVS p.14; CGVS B.H. (...), p.18). Dit kan erop wijzen dat uw belagers mogelijks bang waren voor een eventuele klacht tegen hen, waardoor niet uitgesloten is dat u wel op de bescherming van uw autoriteiten zou kunnen rekenen, getuige ook het feit dat uw (ex)-collega Artur mede op basis van uw getuigenissen voor de rechtbank werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf. Gezien het gebrek aan persoonlijk initiatief en gebrek aan initiatief van uw man naar aanleiding van uw problemen van herfst 2010, dient bovendien te worden geoordeeld dat u niet aannemelijk maakt dat u geen beroep kan doen op de bescherming binnen uw land van herkomst.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u sinds uw vertrek uit Armenië niet meer geïnformeerd hebt naar de huidige stand van zaken inzake uw problemen (CGVS p.24; CGVS B.H. (...), p.19), hoewel uit uw verklaringen blijkt dat uw dochters nog steeds in Armenië verblijven (CGVS p.4; CGVS B.H. (...), p.4). Hierbij verklaarde u dat dit u niet meer interesseert (CGVS p.24). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Met betrekking tot de door u aangehaalde medische problemen legde u enkele documenten van medische onderzoeken uit het jaar 2002 voor (CGVS p.9; zie document 7 in groene map). Er kan uit deze medische verslagen echter geen verband worden afgeleid tussen uw aandoeningen enerzijds en de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen anderzijds, gezien deze documenten alle dateren van 2002. U verklaarde dat u in Armenië medische documenten van recentere datum hebt, maar dat u vergeten bent deze mee te brengen (CGVS p.15, p.22). U kreeg hierbij de gelegenheid om deze documenten nog toe te voegen aan uw dossier. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter niets ontvangen.

Terloops zij opgemerkt dat u verklaarde dat u reeds voor de door u aangehaalde problemen erover dacht om Armenië te verlaten omwille van medische redenen (CGVS p.26). Er dient te worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw huwelijksakte, uw militair boekje, uw diploma en het attest van de avondschoon tonen louter persoonsgegevens aan en gegevens over de door u genoten opleiding, die in deze beslissing niet betwist worden. Het schoolkrantje toont slechts aan dat u hieraan meewerkte voor de school, wat hier evenmin betwist wordt.

Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat ik ook voor uw echtgenoot B.H. (...) (O.V.5.049.127), een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn echtgenote P.K.(...). Hij roept geen eigen motieven in.

2.2. In hun eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met algemene motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel evenals de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekers brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Het gelijkheidsbeginsel houdt een gelijkheid voor de wet in en verzoekers verduidelijken niet op welke wijze dit principe zou geschonden zijn. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.2.3. Verzoekers betwisten niet dat hun relaas geen basis kan vormen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad maakt zich het motief van de bestreden beslissing in dit verband eigen, meer bepaald dat *de* problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève. Nergens blijkt uit de verklaringen van verzoekers dat zij in Armenië problemen kenden omwille van hun ras, nationaliteit, godsdienstige overtuiging, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

2.2.4. Verzoekers werpen op dat verzoeksters verklaringen, coherent, geloofwaardig en niet tegenstrijdig zijn en er ook in ogenschouw moet genomen worden dat verzoekster nog steeds zwaar getraumatiseerd is ten gevolge van de feiten. Zij dient opnieuw een operatie te ondergaan. Verzoekers menen ook dat de geringe kennis over essentiële delen van het asielrelaas hun geloofwaardigheid niet aantast en er zeker geen sprake is van een gebrek aan interesse over de elementen.

Verzoekers stellen dat de verwerende partij de haar wettelijk opgelegde verplichting rekening te houden met alle concrete gegevens van het dossier geschonden heeft. Zij hebben medegedeeld wat zij konden weten en zich herinneren. Daaruit afleiden dat het asielrelaas ongeloofwaardig is, is onredelijk.

Het vereisen van een voldoende kennis over alle details van het feitenrelaas heeft geen wettelijke grondslag in de artikelen 48/3 tot 48/5 van de vreemdelingenwet en is niet opgenomen in de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielaanvraag betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet :

« De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »*

De Raad stelt vast dat de voorwaarden inzake a), b), c) en e) niet vervuld zijn.

De bestreden beslissing en verweernota wijzen op het gebrek aan een begin van bewijs van de door verzoekster aangehaalde problemen met de familie van haar collega. Zo legde zij geen enkel document neer betreffende de gebeurtenissen in juli 2008 en de daaropvolgende rechtszaak in oktober 2008, waarbij haar collega werd veroordeeld tot 8 jaar gevangenisstraf. Zij legde evenmin enig bewijs voor omtrent de invloedrijke familie van haar collega.

De bestreden beslissing wijst er ook op dat verzoekster weinig concrete informatie kon geven over essentiële elementen van haar asielaanvraag met betrekking tot Artur en zijn familie, de belagers die haar aanranden en dreigtelefoons.

Verzoekster voegt bij haar huidig verzoekschrift een medisch verslag (stuk 8) maar uit dit verslag blijkt dat verzoekster diverse medische klachten heeft. Het is een model van geneeskundig getuigschrift dat gebruikt wordt voor een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. Dit getuigschrift somt op beknopte wijze de medische aandoeningen op van verzoekster, onder meer recidiverende depressie sinds 1995 en spataders, maar geeft geen aanwijzing van een mogelijk causaal

verband met de door verzoekster aangehaalde gebeurtenissen. Dit verslag is geen bewijs van de door verzoekster aangehaalde feiten van vervolging.

Voor het overige heeft verzoekster geneeskundige getuigschriften voorgelegd uit 2002 die geen verband houden met haar asielrelaas.

Terecht stelt verweerder: *“Verweerder antwoordt dat van de asielzoekers redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij ernstige en veelvuldige pogingen ondernemen om contacten te hebben met hun thuisbasis om te vernemen hoe hun persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat zij nalaten dit te doen wijst op een gebrek aan interesse in hun situatie en doet afbreuk aan de ernst van hun ingeroepen vrees voor vervolging. In casu stelt de bestreden beslissing inzake verzoekster terecht vast dat haar gebrek aan interesse over elementen die de kern van haar asielrelaas uitmaken, de geloofwaardigheid van haar verklaringen verder aantast.”*

Dit wordt door verzoekers niet weerlegd.

Verzoekers stellen dat zij alles in het werk gesteld hebben om bewijzen te kunnen voorleggen maar verduidelijken niet wat deze pogingen inhielden en wat hun precies finaal verhinderde deze bewijzen te bekomen. Het betreft een loutere bewering. Derhalve weerleggen ze het desbetreffende motief uit de bestreden beslissing niet.

Terecht stelt verweerder: *“Ook de in hun verzoekschrift verschafte a posteriori toelichting omtrent de persoon van “Artur” en de daders van de agressie vermag niet de vaststellingen ter zake van de bestreden beslissingen te ontcrachten of te corrigeren. Hoewel verzoekster twee keer tegen Artur heeft moeten getuigen voor de rechtbank, bleek zij tijdens haar gehoor niet in staat zijn familienaam op te geven. De opwerping dat “de vragen (tijdens de rechtszaak tegen Artur) niet over zijn naam gingen” doen niets af aan het feit dat de verdachte via zijn familienaam diende geïdentificeerd te worden. Het feit dat verzoekster deze naam niet kent bevestigt de ongeloofwaardigheid van haar relaas.”*

De uitleg met betrekking tot het geringe contact van verzoekster met Artur als verklaring voor de geringe kennis van verzoekster inzake Artur en zijn familie overtuigt niet.

Verzoekers weerleggen ook niet het motief in de bestreden beslissing dat zij geen enkele poging zouden hebben gedaan om bescherming te zoeken in hun land met betrekking tot de bedreigingen en aanranding. Het betreft een uitdrukkelijke voorwaarde voor de verlening van subsidiaire bescherming ten aanzien van niet-overheidsactoren zoals bepaald in artikel 48/5 §1 c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers hadden aannemelijk moeten maken dat zij geen bescherming konden inroepen of omwille van een gepronounced vrees niet wilden inroepen zoals bepaald in artikel 1 van de Vluchtelingenconventie.

Met betrekking tot de reisweg stelt verweerder terecht: *“De opwerping dat verzoekers het in orde brengen van de reisdocumenten de facto hebben overgelaten aan een derde persoon en dat dit de reden is waarom zij daarover geen volledige verklaringen hebben kunnen afleggen doet niets af aan de vaststelling dat verzoekster verklaarde haar Armeens paspoort gedurende de volledige reis naar België zelf in handen te hebben gehad, maar niet wist door welk land haar een visum werd uitgereikt voor haar reis naar België. Bovendien kan hierbij worden opgemerkt dat verzoekers hun Armeens paspoort, hun identiteitsdocument bij uitstek, waarvan zij weliswaar verklaarden dat zij deze bij aankomst in Parijs dienden af te geven, niet voorlegden aan de Belgische asielinstanties. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat verzoekers gegevens over het door hen verkregen visum, het moment en de wijze waarop zij uit hun land vertrokken zijn, proberen achter te houden waardoor de geloofwaardigheid van hun verklaringen nog verder in het gedrang komt. Verzoekers’ stelling dat de geloofwaardigheid van het reisverhaal geen element kan zijn ter beoordeling van de vluchtelingenstatus kan niet worden aanvaard. De asielinstanties mogen van de asielzoekers immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hen afgelegde reisroute (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004; RvV, nr. 31.151 van 4 september 2009).”*

Verzoekers weerleggen het motief uit de bestreden beslissing met betrekking tot het niet voorleggen en vermoedelijk achterhouden van hun Armeense paspoorten niet.

Het middel is niet gegrond. Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Zij make niet aannemelijk dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS